

‘Niet kijken,’ zei Lockwood. ‘Het zijn er twee.’

Pijlsnel keek ik om en ik zag dat hij gelijk had. Niet zo ver bij ons vandaan, aan de andere kant van de open plek, was een tweede geest uit de aarde verrezen. Net als de eerste was het een bleek gordijn van mist in de vorm van een man, dat boven het natte, donkere gras zweefde. Het hoofd hing heel raar opzij, alsof de nek gebroken was.

Ik keek ernaar, eerder geërgerd dan bang. Twaalf maanden werkte ik nu als junior veldmedewerker voor Lockwood & Co, en ik tackelde geestverschijningen in alle gruwelijke soorten en maten. Ik vond een gebroken nek niet meer zo erg als in het begin. ‘Wat gezellig,’ zei ik. ‘Waar komt die opeens vandaan?’

Klittenband raspte toen Lockwood het rapier van zijn gordel trok. ‘Het maakt niet uit. Ik hou hem in de gaten. Blijf jij maar op de jouwe letten.’

Ik draaide me weer om. De oorspronkelijke verschijning zweefde nog steeds zo’n drie meter bij de ijzeren ketting vandaan. Het ding was nu ongeveer vijf minuten bij ons, en het werd steeds duidelijker zichtbaar. Ik kon de botten van de armen en benen zien en het kraakbeen ertussen. De wazige randen van de vorm waren tot vlekjes van vergane kleding samengeklonterd: een wijd wit hemd, een donkere, rafelige kniebroek.

De geest straalde golven van kou uit. Hoewel het een warme zomeravond was, was de dauw onder de bungelende teenbotjes bevroren tot glinsterende scherfjes ijs.

‘Klinkt logisch,’ riep Lockwood over zijn schouder. ‘Als je één

misdadiger ophangt en hem in de buurt van een kruispunt begraaft, kun je er net zo goed twee tegelijk doen. We hadden het kunnen weten.'

'Hoe komt het dan dat we het niet wisten?' zei ik.

'Dat moet je aan George vragen.'

Mijn vingers waren klam van het zweet. Het gevest van mijn rapier glibberde in mijn hand. 'George?'

'Wat is er?'

'Hoe komt het dat we niet wisten dat het er twee zijn?'

Er klonk het knerpen van een spade die door nattige modder sneed. Een volle schep aarde regende tegen mijn schoenen. Vanuit het gat in de aarde kwam een chagrijnige stem omhoog. 'Ik ben geheel afhankelijk van historische gegevens, Lucy. En daaruit blijkt dat er hier één man is geëxecuteerd en begraven. Ik heb geen idee wie die andere kerel is. Wie van jullie wil graag graven?'

'Ik niet,' zei Lockwood. 'Je doet het heel goed, George. Het is echt iets voor jou. Hoe gaat het?'

'Ik ben moe, ik ben smerig en ik heb precies nul komma nul gevonden. Afgezien daarvan gaat het prima.'

'Geen beenderen?'

'Zelfs nog geen knieschijf.'

'Ga gewoon door. De Bron moet daar ergens zijn. Je bent nu op zoek naar twee lijken.'

Een Bron is een voorwerp waar een geest onlosmakelijk mee is verbonden. Als je die vindt, heb je de spokerij al snel onder controle. Het probleem is alleen dat de Bron niet altijd makkelijk te vinden is.

Binnensmonds mopperend boog George zich weer over zijn graafwerkzaamheden. In het zachte schijnsel van de lampen die we naast de tassen hadden neergezet, zag hij eruit als een reusachtige bebrilde mol. Hij stond tot aan zijn borst in de kuil, en de berg aarde die hij had gemaakt was bijna zo groot als de hele ruimte

binnen de ijzeren kettingen. De grote, vierkante, bemoste steen die volgens ons het graf had gemarkeerd, was allang omgevallen.

‘Lockwood,’ zei ik opeens, ‘de mijne komt dichterbij.’

‘Geen paniek. Hou hem gewoon rustig op afstand. Simpele bewegingen, zoals we thuis altijd met Zwevende Joe doen. Hij zal het ijzer voelen en een flink eind bij je vandaan blijven.’

‘Weet je het zeker?’

‘O ja. Niks om bang voor te zijn.’

Hij had makkelijk praten. Op een zonnige middag in je kantoor schermbewegingen oefenen op een strooien pop die Joe heet, daar is niets aan. Maar midden in een bos waar het spookt een Gedrocht afweren is iets héél anders. Zonder overtuiging zwaaide ik met mijn rapier. De geest bleef gestaag dichterbij komen.

Het Gedrocht was nu volledig in beeld gekomen. Lang, zwart haar wapperde om de schedel. In de linkeroogkas was nog een restje oog te zien, de rechter was leeg. Repen rottende huid kleefden aan puntige jukbeenderen, en de onderkaak hing gevaarlijk scheef boven de kraag. De torso was verstijfd, met armen die tegen de zijkanten waren gedrukt alsof ze vastgebonden waren. Een bleek waas van anders-licht hing om de verschijning heen; nu en dan trilde de figuur, alsof hij nog steeds aan de galg bungelde, gezeseld door regen en wind.

‘Hij komt in de buurt van de barrière,’ zei ik.

‘De mijne ook.’

‘Hij is echt behoorlijk griezelig.’

‘De mijne heeft geen handen meer. Nu jij weer.’

Lockwood klonk ontspannen, maar dat was niet nieuw. Lockwood klinkt altijd ontspannen. Bijna altijd dan – die keer dat we het graf van Mrs Barrett openden was hij absoluut van slag, hoewel dat meer te maken had met de halen van kattennagels in zijn mooie nieuwe jas. Ik wierp een snelle zijdelingse blik op hem. Hij stond met zijn rapier in de aanslag – lang, slank, meganonchalant – naar

de langzaam naderende tweede Bezoeker te kijken. Het lamplicht speelde over zijn magere, bleke gezicht, accentueerde de rechte neus en zijn donkere, rommelige haar. Er speelde een half glimlachje om zijn mond, het glimlachje dat hij bewaarde voor gevaarlijke situaties; het soort glimlach dat duidde op totale beheersing van de toestand. Zijn jas wapperde licht in het briesje. Zoals gewoonlijk kreeg ik door alleen maar naar hem te kijken al een gevoel van vertrouwen. Ik greep mijn rapier stevig beet en draaide me terug naar mijn geest.

Die vlak voor de kettingen bleek te staan. Geruisloos, bliksem-snel, was hij op me afgekomen zodra ik wegkeek.

Ik zwaaide mijn rapier omhoog.

De mond hing open, er gloeide een groenachtig vuur in de oogkassen. Angstaanjagend snel wierp hij zich naar voren. Ik gilde, sprong achteruit. De geest knalde niet meer dan een paar centimeter van mijn gezicht tegen de barrière. Een dreun, spetters ectoplasma. Brandende vlokjes regenden neer op het modderige gras buiten de cirkel. Nu was de figuur een paar meter achteruitgedreven, en hij trilde en dampte.

‘Kijk een beetje uit, Lucy,’ zei George. ‘Je stond net op mijn hoofd.’

Lockwoods stem klonk hard en nerveus. ‘Wat gebeurde er? Wat gebeurde er daarnet?’

‘Ik ben oké,’ zei ik. ‘Hij viel aan, maar het ijzer verjoeg hem. De volgende keer gebruik ik een lichtkogel.’

‘Wacht er nog maar even mee. De rapieren en kettingen zijn voorlopig meer dan genoeg. George? Vertel eens iets leuks. Je moet nu toch iets hebben gevonden.’

Bij wijze van antwoord werd de schep weggesmeten. Een bemodderde figuur hees zich met moeite uit de kuil. ‘Het heeft geen zin,’ zei George. ‘Het is de verkeerde plek. Ik ben al uren aan het graven. Geen graf. We hebben ons vergist.’

‘Nee,’ zei ik, ‘dit is echt de goeie plek. Daar heb ik de stem gehoord.’

‘Sorry, Luce. Er ligt daar niemand.’

‘O, en wiens fout is dat? Jij zei dat er iemand moest liggen!’

George veegde zijn bril af met het laatste schone puntje van zijn t-shirt. Terloops bekeek hij mijn geest. ‘Ooo, wat een lekker stuk is die van jou,’ zei hij. ‘Wat heeft ze met haar oog gedaan?’

‘Het is een man,’ snauwde ik. ‘Die hadden in die tijd lang haar, dat weet je toch. En begin niet over iets anders! Dankzij jouw onderzoek zijn we hier uitgekomen.’

‘Mijn onderzoek, en jouw Talent,’ zei George kortaf. ‘Ik heb die stem niet gehoord. Hou gewoon even je waffel, dan kunnen we bespreken wat we moeten doen.’

Oké, ik was misschien een beetje kattig geweest, maar ik kan het ook niet helpen dat ik nerveus word als er rottende lijken naar mijn gezicht springen. En ik had trouwens gelijk: George had ons écht op deze plek een lijk beloofd. Hij had een verslag gevonden over een moordenaar en schapendief, ene John Mallory, die in 1744 bij de kermis van Wimbledon was opgehangen. Mallory’s ophanging was in geuren en kleuren beschreven in een populair volksboek uit die tijd. Hij was op een mestkar naar een kruispunt bij Earsfield gebracht en opgeknoopt aan een negen meter hoge galg. Vervolgens hadden ze kraaien en andere aasvogels hun gang laten gaan, waarna zijn aangevreten resten in de buurt van de galg werden begraven. Het correspondeerde allemaal prachtig met de huidige spokerij; de plotselinge verschijning van een Gedrocht in het park had de populariteit van een kinderspeelplaats geen goed gedaan. De geest was gezien op de voormalige meent, in de buurt van een bebost terrein, en toen we ontdekten dat dit ooit bekend had bestaan als ‘Mallory’s Einde’, hadden we het gevoel dat we op het goede spoor waren. Nu hoefden we alleen nog maar de exacte locatie van het graf te vinden.

Er hing die avond een rare, onprettige atmosfeer in het bos. De bomen, voornamelijk eiken en berken, waren ongezonder kaal en krom, met stammen die werden verstikt door een laag grijsgroen mos. Niet één van de bomen had een normale vorm. We hadden alle drie ons eigen Talent gebruikt – de paranormale zintuigen die speciaal zijn afgestemd op spookachtige dingen. Ik had vreemd gefluister gehoord, en krakend hout, zó dichtbij dat ik me rot was geschrokken, maar Lockwood en George hadden helemaal niets gehoord. Lockwood, die het beste Zicht heeft, zei dat hij een glimp had opgevangen van een silhouet tussen de bomen, maar als hij rechtstreeks die kant op keek, was de vorm verdwenen.

In het bos vonden we een kleine open plek, en hier klonk het gefluister heel luid. Ik was het zorgvuldig gevolgd door het hoge, natte gras, totdat ik in het midden van de open plek een half begraven en met mos bedekte steen vond. Er hing koude lucht boven, en spinnenwebben overspanden de steen. Een klam gevoel van onnatuurlijke angst be kroop ons alle drie. Eén of twee keer hoorde ik vlakbij het gemompel van een stem zonder lichaam.

Alles klopte. We namen aan dat de steen de plek waar Mallory was begraven markeerde, legden onze ijzeren kettingen in een cirkel en gingen aan het werk. Een halfuurtje, en alles was gepiept. Dachten we.

Twee uur later was dit de score: twee geesten en nul botten. Het was niet volgens plan gegaan, helemaal niet zelfs.

‘Effe dimmen, jullie,’ zei Lockwood, want George en ik stonden elkaar woedend aan te kijken. ‘We zitten om de een of andere reden op het verkeerde spoor, en het heeft geen zin om door te gaan. We pakken onze spullen in en komen een andere keer terug. We moeten nu alleen nog met deze Gedrochten afrekenen. Hoe pakken we dat aan? Lichtkogels?’

Hij draaide zich om naar ons, maar bleef de andere geest in de gaten houden. Ook die was dichterbij gekomen. Net als de mijne

had deze geest de gedaante van een rottend lijk, alleen droeg deze een lange jas en een zwierige, knalrode kniebroek. Een deel van de schedel ontbrak, en uit de kanten manchetten staken kale botten. En Lockwood had gelijk: hij had geen handen.

‘Lichtkogels zijn het beste,’ zei ik. ‘Zoutbommen zijn niet krachtig genoeg voor Types Twee.’

‘Ik vind het doodzonde om twee goeie magnesiumpatronen te verspillen als we de Bron niet eens hebben gevonden,’ zei George. ‘Die dingen zijn knetterduur.’

‘We kunnen ze afweren met onze rapieren,’ zei Lockwood.

‘Dat is riskant met twee Gedrochten.’

‘Of we bestrooien ze met ijzervijlsel.’

‘Ik blijf erbij dat lichtkogels het beste zijn.’

En dat terwijl de geest zonder handen steeds verder in de richting van de ijzeren kettingen bewoog, het halve hoofd vragend opzij, alsof hij naar ons gesprek luisterde. Nu stootte het zacht tegen de barrière. Een fontein van anders-licht spoot omhoog; deeltjes plasma raakten sissend en spetterend de grond. We deden allemaal een halve stap naar achteren.

Mijn geest kwam intussen ook weer dichterbij. Dat is het probleem met Gedrochten: ze zijn hongerig, ze zijn kwaadaardig, en ze zijn zo koppig als de pest.

‘Oké, Luce,’ verzuchtte Lockwood, ‘lichtkogels. Jij doet de jouwe, ik de mijne, en dan gaan we naar huis.’

Ik knikte grimmig. ‘Zo mag ik het horen.’

Het is altijd heel bevredigend om Grieks Vuur te gebruiken in de buitenlucht. Je kunt dingen opblazen zonder dat je bang hoeft te zijn voor repercussies. En aangezien Gedrochten zulke weerzinwekkende Bezoekers zijn (hoewel Pierlala’s en de exemplaren zonder ledematen met stip op de tweede plaats komen), schenkt het extra genoeg om op deze manier met ze af te rekenen. Ik trok een metalen huls uit mijn gordel, en smet die met volle kracht naast

mijn geest op de grond. Het glazen zegel brak, en gedurende een witheet moment lichtten de bomen op in een lading ijzer, zout en magnesium. Even later was de nacht terug. Het Gedrocht was weg, vervangen door wolken van snel verdwijnende rook, vreemde bloemen die stierven op de donkere open plek. Op het gras gloeiden her en der nog kleine magnesiumvuurtjes.

‘Goed zo.’ Lockwood haalde het patroon uit zijn eigen gordel. ‘Daar zijn we af. Nu deze nog... Wat is er, George?’

Toen pas zag ik dat Georges mond op een groteske en wezenloze manier openhing. Dat was op zich niet ongebruikelijk, en normaal gesproken zou ik me er niets van aantrekken. Verder puilden zijn ogen uit de kassen, alsof iemand er van binnenuit tegen duwde, maar ook dat kwam vaker voor. Het was wel verontrustend dat hij zijn hand had opgetild en dat de mollige vinger waarmee hij naar het bos wees beefde.

Lockwood en ik keken in de richting van de vinger... en zagen het.

In de duisternis, tussen de kromme stammen en takken, zweefde een spookachtige mist. In het midden ervan hing een stijve, mannelijke vorm. De nek was gebroken, het hoofd hing opzij. Het kwam vanuit het bos gestaag op ons af.

‘Dat kan niet,’ zei ik. ‘Ik heb hem net opgeblazen. Hij kan niet nu al terug zijn.’

‘Toch wel,’ zei Lockwood. ‘Ik bedoel, hoeveel Galgen-Gedrochten kunnen er nou zijn?’

George maakte een onsamenvattend geluid. Zijn vinger bewoog en wees nu op een ander deel van het bos. Mijn hart leek stil te staan, mijn maag werd samengeknepen. Daar bewoog nóg een vage en groenige gloed. En erachter, bijna buiten het zicht, nog een. En iets verder weg nog een...

‘Het zijn er vijf,’ zei Lockwood. ‘Nog vijf Gedrochten.’

‘Zes,’ zei George. ‘Daar zit nog een kleintje.’

Ik slikte. ‘Waar komen ze nou vandaan?’

Lockwoods stem klonk nog steeds kalm. ‘We zijn afgesneden. Hoe is de situatie achter ons?’

De berg aarde uit de kuil was naast me. Ik klauterde erop en maakte een nerveuze draai van driehonderdzesentwintig graden.

Vanaf mijn uitkijkpost kon ik de kleine kring van lamplicht zien, ingesloten door de trouwe ijzeren ketting. Voorbij de glimmende schakels bleef de overgebleven geest de barrière kopjes geven, zoals een kat het deurtje van een vogelkooi. En overal om ons heen strekte de nacht zich uit onder de sterren, fluwelig en zwart en oneindig. En door de zachtheid van het holst van de nacht bewoog een hele massa stille vormen. Zes, negen, wel twaalf, nee, nog meer... stuk voor stuk lorren en beenderen en anders-licht, en allemaal kwamen ze onze kant op.

‘Van alle kanten,’ zei ik. ‘Ze komen van alle kanten op ons af...’

Er viel een korte stilte.

‘Heeft iemand misschien nog een restje thee?’ vroeg George. ‘Mijn mond is een beetje droog.’